

A közelmúltban Fodor Balázs plébánost, a Magyar Kolping Szövetség nyugat-dunántúli prézesét (lelki előljáróját) Vaszarról a korábbi szolgálati helyéhez (Várpalota) közeli ösküi plébániára helyezték át. Ez a változás bizonyára összefüggésbe hozható a pétfürdői 8. számú elterő tantervű általános iskola és szakiskola Kolping-tagozatának gondozásával is. A távlatokról, a feladatokról kérdeztem őt.

– Igaz az a feltételezés, hogy kolpingbeli szerepkörével is összefügg mostani áthelyezése?

– Magam is, s a Kolping országos szervezete is kérte Szeni József érsek urat erre, mivel a pétfürdői iskolát szeretnénk továbbfejleszteni, s ebben munkámra nagy szükség volna. Áthelyezésem egyébként összekapcsolódik azzal is, hogy elődöm, Csonka László atya egy éve súlyos betegséggel küszködik, s nemrég nyugdíjazták.

– Mely plébániákra, településekre vonatkozik pástori szolgálata most?

– Öskü, Pétfürdő és Hajmáskér körzetére, hét településre. Hozzám tartozik Papkeszi, Vilonya, Királyszentistván és Soly katolikus lakosságának lelki gondozása is. Ez bizonyára ko-

Nem az emberek, hanem a körülmények rosszak

Fodor Balázs plébános a Kolping-mozgalom jelenéről és jövőjéről

moly energiát igényel majd tőlem, de mindemellett komolyan és intenzíven szeretném gondozni a Kolping-iskola s a nyugat-dunántúli Kolping-családok lelki munkáját is.

– Úgy tudom, az augsburgi egyházmegye Kolping-szervezete is támogatja a magyar Kolping-iskolák működését, a pétfürdői tagozat felszerelésében is komoly részük volt...?!

– Valóban így van. Nyáron voltam kint az augsburgi egyházmegyében a Kolping meghívására, s ott is megerősítették ezt. Segíteni akarják a pétfürdői iskolát továbbra is, fontosnak érzik azt a tevékenységet, melyet végez. Hiszen ez az iskola azoknak a fiataloknak nyújt segítséget, akik valamilyen okból nem nyertek felvételt szakmunkásképző intézményekbe. Itt keresztény erkölcsi alapokon ké-

pezik őket, s szakmát adnak a kezükbe.

– Milyen a nyugat-dunántúli régió Kolping-csoportjainak lelki élete? Azért is kérdezem ezt, mert hallani, hogy éppen e vonatkozásban érték alkalmanként elmarasztalások is őket. A Kolping-családok lelki vezetői az egyházközségek plébánosai?

– Elvileg a Kolping-családok maguk választhatnak prézest maguknak. Mivel azonban kevés a pap, s adott, hogy a helyi egyházközség munkájába bekapcsolódva dolgozzanak, így általában a helyi plébánossal való kapcsolatukon múlik, milyen kontaktus alakul közöttük. Nyilván ott tud jól funkcionálni a Kolping, ott tudja az egyház társadalmi tanítását gyakorlatra váltani, ahol jó a kapcsolata az egyházközséggel.

– Várpalotán az ön közreműködésével jött létre annak idején a Kolping-család közössége. Voltak problémák, mikor önt Vaszarrá áthelyezték. Most milyen a helyzetük?

– Rendszeresen jártam hozzájuk vaszari plébánosságom idején is, hiszen Várpalotán működik a Kolping nyugat-dunántúli regionális irodája Zugor Jánosné világi elnök vezetésével, itt koordináljuk a Kolping munkáját. A várpalotai Kolping-család az eltelt három év alatt a jelentkező problémák ellenére is megerősödött, tagjai – a lemorzsolódás ellenére is – zömében megmaradtak a közösségben, megmutatták, hogy van erejük az egyházban való munkálkodáshoz.

– Hogyan látja a Kolping-mozgalom helyzetét régiókban? Milyen feladatai vannak

és lesznek e családoknak társadalmunk egyre nehezedő helyzetében?

– Mint e régió prézese, feladatomban a nyugat-dunántúli Kolping-közösségek folyamatos támogatása, összejöveteleik látogatása. Tartom a kapcsolatot a helyi plébánosokkal is. Németországi cseretáboroztatásokat szerveztünk például az ifjúságnak, a nyugdíjasoknak Oltstádt-ba. Sorra alakultak meg a Kolping-családok a régióban. Berhidán, Zircen, Veszprémben, Pápán, Vaszaron a környékükön, de a körzetben még működik Zalaegerszegen, Alsópáhokon, Szombathelyen, Győrben is csoportunk. Úgy gondolom, az egyház korábbi lefojtottsága miatt olyan értelmű regenerálódás még nem történt a hívek táborában sem, hogy önszerveződésenként – mint ahogy ez a nyu-

gati világi keresztények körében már természetes – megalkítsák szervezeteiket. Viszont vallom, erre mindenképpen szüksége van a mai világnak is. Kétségtelen, hogy mindenütt akad egy-két „megszállott” világi, aki a magját alkotja a Kolping-családoknak, de általánosságban ez nem jellemző. Az egyre nyomorúságosabb helyzetben élő embereknek ideje sincs a 3–4 műszak mellett, hogy eljárjanak egy keresztény közösségbe tevékenykedni. Sajnos ki kell mondanunk: nagy az igénytelenség. Mi próbálunk ezen a helyzeten mozdítani. A lelkipásztorok segítsége és felelőssége ebben igen fontos. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy az emberek rosszak, hanem éppen a körülményeik olyan rosszak, hogy igénytelenekké válnak. Nyugaton ez nem így van. Ott a munkásembernek péntek déltől vasárnap estig szünete van. A bejárattott klubrendszer keretében lehetséges van idejét tartalmas pihenéssel kitölteni. Mi ebben akarunk segíteni, a kereszténységhez jobban kötődő embereknek alternatívát kínálni az egyházközségen belül. Hogy amit a tempóban megvállunk, annak következménye legyen a világban is, napjainkban is.

Toldi Éva